

Иван Вазов
Грядущето

Не се стряскай в своята радост
ти, народ-герой!
Пий свежителната сладост
на триумфа свой.

Във грядущето незначайно
вперил си очи
Що крий в себе? – думаш тайно,
ала то мълчи.

То немей безгласно, ледно,
вместо него – звук
от оръжие победно
ответ дава тук.

Отговаря на борците
сонмът фърковат
и на майките сълзите
пред олтаря свят...

Отговарят гробовете
без кръст, без венци,
по поля, бърда разсети
на борци-светци.

И правдата отговаря
и така гласи:
„Планина се не събаря,
ден се не гаси.

Силата е бързотечна
на позор, на грях:
само аз съм мощна, вечна
кривдата е прах.

Във световний вихър имам
аз последня реч,
щом е нужно, смело взимам
образа на меч...

Рано, късно зло лукаво

плуй под мойта власт,
правото чрез мен е право:
силата съм аз!“

Чуй, народе, ней словата,
в тях звучи пророк.
Та над теб и небесата
викат: има Бог!

Декември 1915 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4943>]